

Ali Şenel

- Őiirler -

Yayın Tarihi:

17.1.2007

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Őiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Bahara özlem

Pembe bir ilkbahar gelmişti
Aylar süren kara kıştan sonra
Bilinmez sebeplerden
Arayı uzatmıştı bu kez bahar
Papatyaların menekşelerin yüzleri soldu
Yolunu gözlemekten
Karatepe'nin karı eridi mi
Önce dere renk değiştirir
Sonra bütün doğa
Ağaçların çoğu kışlıklarını
Çıkarmakta temkinli davranıyorlar
Rengarenk giyitlerini
Bir an evvel giyinmek için
Sabırsızlanan çiçeklere
Mütebessim bir ifadeyle bakıyorlardı
Bir rüzgar esti
Ağaçlardan bir tanesi
Onların ömrü kısa
Aceleciliklerine şaşırılmamak lazım
Dercesine
Kolunu salladı

Ali Şenel

Bulgur pilavı

Bir sabah
Kapının önüne geçip
Yüzüme baktın
Aç kapıyı gideceğim
Der gibiydi bakışın

Bilemezdim ki
Oynaş'ına gitmeyeceğini
Ölümü hissedip
Yorgun bedenini
Alıp uzaklara götüreceğini

Yokluğuna alışamadım
Ne olur evine dön
Sen seversin diye
Bulgur pilavı yaptım

Ali Şenel

Ebemkuşığı

Tanrı kullarını meydanda topladı
Gözlerini "mahşeri" kalabalığın üzerinde
Dolaştırdı
İçi boş bir çuval gibiydi herkes
"Bilmedikleri ne çok şey vardı"
Tanrı; "Bu dünyada" diye söze başladı
Her biri tek nefes tekrar etti
—Bu dünyada!
—Acı yok!
—Acı yok!
—Kavga yok!
—Kavga yok!
—Açlık yok!
—Açlık yok!
—Huzur var!
—Huzur var!
—Barış var!
—Barış var!
—Bolluk var!
—Bolluk var!
Barışın yanında kavganın da olduğunu
Böylece öğrendi tertemiz dimağlar
Hiç bilmeseler
Olmaz mıydı?

Ali Şenel

Gülmelisin

Görmelisin
İşte en görkemli anı günün
Bu saatinde sevmelisin
Gülmelisin
Kuşların tebessümüne benzemeli gülüşün
Ağız dolusu
Her bahar çiçekli dallara asmalı
Salıncağını
Ayak parmaklarını yere yakın bulutlara
Değdirmelisin
Yüzmelisin
Geçen kıştan kalan yaraların sızlamalı
Denizin tuzundan
Sevmelisin
İşte en görkemli anı günün

Ali Şenel

Gölünç

Aşık derim kaşık gelir aklıma,
Kadın deyince fasulye,
Ya kalbim midemde,
Ve yahut
Açım.

Ali Şenel

Kayıp

Lanetlenmiş bir dünya'nın
Melun kullarıyız
Bir gün bu melanetten
Kurtulup
Geçmişimize ağlayacağız

Ali Şenel

Komedi

Bir kapı kapanır
İki kapı kapanır
Dünya'da kaç milyar
Kapı varsa hepsi kapanır

Sokaklar uyur
Şehirler uyur
Dünya'da kaç milyar
Canlı varsa onlarda uyur

Bir ben kapımı kapatmam
Belki dönersin diye
Bir ben uyumam
Yokluğunda uyku girmez gözüme

Rüyalar senin olsun
Kaldırımlar benim

Ali Şenel

Komedya

Ha kimsesizlikten sıkılıp
Sahipsiz bir mezara yatmak

Ha doğan günden korkup
Güneş'e kılıf uydurmak

Şenin ki yaşamak değil ki
Ölüme sevdalanmak

Ali Şenel

Komikçe

Seni mazinin kuytu bile yanında masum kalacak bir köşesine
Gömeceğim!
Seninle işim bittiğinde
Ehliyet alırken altını imzaladığın "tüm organlarımı" ihtiyaç sahiplerine
Bağışlıyorum
İbaresini
Haddinden fazla komik kalacak.
İnsanlar seni, beni
Unutsa da
Yaşananlar asla unutulmayacak!

Ali Şenel

Komiklik

Bu gece, seni sevip
Sana üzölme eylemimi
Hiç güneş görmemiş
Mahlukların
Cılız bir mum ışığının
Kudretsizliğini
Kudret sayıp tapınmaları kadar
Gölünç buluyorum.

Ali Şenel

Mektup

Hep umudum var geleceğe dair
Martı çığlıklarıyla yok olmayacak
Yarınımız
Hem niye umutsuz olayım ki?
Bir karınca tembelliği seçer
Bir arı şekeri sevmez
Kim bilir?
Belki Leyla'nın gönlü başkasındadır
Mecnun sıcağı seviyordur
Kim bilir?
Keşke bir anlığına ben sen olsaydım,
Sen ise ben olabilseydin.
İşte o zaman
İçimde sana karşı hissettiğim bütün güzel duyguları
Teker teker
Papatya falı misali
Seviyor, sevmiyor diyerek koparıp atmazdın.

Ali Şenel

Trajikomik

Uğursuzum, nursuzum
Enikonu huzursuzum
Üç gündür
Açım
Yolsuzum
Okyanustayım susuzum

Ali Şenel

Yalnızlık korkutur

Kuru soğğun derimin altına
İşlediği ayaz gecelerde
Ceketimin cebindeki
Konyak sıcaklığımın
Sen benim
Her sokak başı
Korkulu rüyam
Her evin ışığı oynak
Cilveleriydi hayatın
Sokak lambaları birer
Birer canlanıp
Boğazıma sarılıyordu
Işıl ışıl gözlerini
Gözlerime dikip
İçimdeki korkuları
Okuyorlardı bazen
Acı çekmek
Ağlamak
Kristalleşmiş yaşlarla
Dolaşmak istemiyorum
Artık sokaklarda
Sen benim konyak
Sıcaklığımın
Kurtar beni ayazlardan

Ali Şenel

Yedi Ayak (Deli kıza)

Bitkindi, açtı başkaca da bir duygu hissedemiyordu.
Kişiliğinde eskiden ön plana çıkan pek çok özelliği kaybettiğini,
Onu daha önce hiç görmemiş biri bile anlayabilirdi.
Bir müddet sağ elinin işaret ve orta parmağındaki sarılığa baktı.
Uzunca şaşırıldı.
Ne kadar zamandır o iki parmağın arasında sigara tutmadığını düşündü.
Epey olmuştu...
Öyleyse o sarılıklar neden hala silinmemişti elinden?
Hafifçe gülümsedi.
En az son sigarasından bu yana elini yıkamadığını hatırladı.
Ayağa kalktı, odanın pencere tarafındaki köşesinde,
Ne zamandan kaldığı görünüşünden anlaşılmayan
Üzerinde 'bezelye konservesi' yazan kutuya doğru yöneldi.
Heyecanına hakim olamıyordu.
Kırık pencereden esen rüzgara teşekkür etti.
Kutunun üzerindeki kağıt parçalarını sağa sola savurup
Kutuyu görmesini sağladığı için.
Tahminen dört adımlık mesafedeki kutuya doğru ilk adımını atalı
Handiyse beş dakika olmuştu.
Heyecanından eser bırakmayan bir umutsuzluk hakimdi yüzünde.
Gözüne öyle uzak görünüyordu ki o kalan üç adımlık mesafe,
Bir an, üç adım ileri gidip kutuya mı bakmalı,
Yoksa bir adım geriye atıp yerine mi oturmalı karar veremedi?
Beynindeki son hücreleri de bocalayarak öldürüyordu ki;
Bir hamleyle kutuya doğru bir adım daha attı.
Kendi kendine yeniden düşünmeye, hesap yapmaya başladı.
Artık ileriye de gitsem geriye de dönsem iki adım.
Demek ki artık kaybedecek bir şey yok!
Tam kendini avutuyordu ki iki adım atıp kutuyu boş bulursa
Geriye dönmek için atacağı dört adımı
Dolayısıyla toplamda altı adımını riske ettiğini anladı.
Halbuki geriye dönmek için şu anda sadece iki adım gerekiyordu.
İşte tam bu anda az önce teşekkür ettiği rüzgara
Küfürler savurmaya başladı.
Resmen kalan kısacık hayatını mahvetmişti.
Beş on dakika önce sadece ölümü düşünüp
Beynini başka konularla meşgul etmezken,
Şimdi açlığı yeniden bastırmıştı.
Bu da yetmez gibi ümitsizliği, karamsarlığı, heyecanı ve hevesi yaşamak
Kalbine çok ağır gelmişti.
En kötüsü de zaten idareli kullanmak zorunda olduğu fiziksel enerjisini
Fazlasıyla harcamış koskoca iki adım atmıştı.
Kutuya gitmek veya yerine dönmek gibi bir niyeti olursa
En az iki adım daha atmalıydı ki bu ona tarifsiz sıkıntılar veriyordu.
Artık ayakta durmakta güçlük çekiyordu.
Anatomi derslerinde kullanılan plastik iskeletlere benziyordu vücudu.
Tek farkı mavi gözleriydi.
Ölüme hazırlıksız mavi gözleri vardı.
Hafifçe sallandı.
Ensesinde rüzgarın keskin nefesini hissetti.
Öylesine etkilendi ki bütün bedeni zangır zangır titredi.
Açlıktan ve soğuktan çok titremişti bu zamana kadar

Ama bu başka türlü bir titreyiştii.
Ölüm gibi, aşk gibi, körpe bir kızı öper gibi...
Selime' yi öptüğü anlar geldi aklına.
Ne deli kızdı!
Gece yarıyı geçtiği zaman karanlık kapıdan hayal gibi süzülürdü.
"Evlerinin önündeki kameriyede sabahlara kadar öpüşürdük.
Çok güzel ve de yürekli bir kızdı.
Tek ayıbı vardı;
O da bütün erkekleri sevmesiydi.
Yanlış anlaşılmasın beni de severdi onları da severdi.
Zaten onun gibi güzel bir kızın yalnızca bir kişiye ait olması beklenemezdi.
Gider başkalarını sevindirirdi.
Gelir başkalarını üzerdi.
Yazık oldu kıza! "

'O güne kadar paraca durumum iyiydi.
Her sabah kalkar, banyomu yapar, tıraşımı olur
Sonra mükellef bir kahvaltı yapardım.
Tereyağlı balım eksik olmazdı masamdan.
Bordo çizgili takımımı çok severdi.
Genelde onun giyerdim.
Aynanın karşısında uzun uzun kendime, endamıma bakardım.'
Üzerindeki örümcek ağları ve tozlar yüzünden
Asırlardır kullanılmamış izlenimi veren aynayı gördü.
İlk kez görüyormuşçasına,
Hatta ömründe hiç ayna görmemişçesine şaşırđı.
Demek odanın o köşede o kadar zamandır duruyordu.
Birden aynaya döndü.
Ona doğru yürüdü.
Birini gördü sanki aynada, tanımadığı.
Durdu.
Allah kahretsin! Dedi.
Avazı çıktığı kadar bağırdığını zannetti
Kendisi bile duyamadı aslında sesini.
Konserve kutusuyla ayna tamamen aksi istikametteydi.
Oysa iki adımı nasıl da atmıştı kolayca...
Bu yüzden başta kendi olmak üzere
Rüzgardan, pencereden, konserve kutusundan ve aynadan nefret etti.
Şimdi odanın öyle bir yerindeydi ki aynaya iki adım, yerine üç adım,
Konserve kutusuna ise en az üç buçuk adım uzaklıktaydı.
Bulunduğu konumdan aynaya gitse,
Yerine dönmek için altı,
Konserve kutusuna gidip oradan yerine dönse
Yedi buçuk adıma ihtiyacı vardı.
Önce aynaya, sonra konserve kutusuna gitse
Oradan da yerine dönmeye kalkışsa
Hangisinin yolu üzerinde öleceğini kestiremiyordu bile.
O ise rahat yatağında ölmek istiyordu.
En doğal hakkım bu benim dedi.
En iyisi hepsini boş verip üç adım atıp yerine dönmekti.
Bu seferde yedi adımı boşu boşuna harcamış olacaktı.
Bunun düşüncesine bile katlanamazdı.
Hayatının son demlerini boşlukta dolaşarak geçirmiş olmak ne acı olurdu.

Gözü açık gitmemeli insan dedi kendi kendine.
Böyle sebeplerden mi bazı insanların
Öldüğünde gözü açık olur diye düşünmeden edemedi.
Oysa bu zamana kadar insanların ölmeden
Yapmak isteyecekleri bir şeyler olabileceğini hiç aklından geçirmemişti.
Delirdim mi acaba?
Kendi kendine cevap verdi.
Deli değil kararsızsın.
Hayatı boyunca hiç gözü kara biri olmamıştı.
Riske atılmayı ahmaklık olarak görürdü.
İnce eleyip sık dokumadığı en ufak bir olay bile yoktu anısında canlanan.
Selime bir gece, beni öldürecekler biliyorum.
Ne olur al beni karın olayım.
Söz sadece senin olacağıym demmişti
Sabaha kadar yalvarmıştı da kabul etmemiştim.
Sabaha karşı gözüme uzun uzun baktı.
Hiçbir şey söylemeden gitti.
Her zaman ki oyunlarından sanmışım.
Neymiş sadece benim olacakmış!
Gözlerini kapatmış içinde bulunduğu durumun vahametini düşünürken
Sırtında bir varlığın gezindiğini hissetti.
Hayır duydu!
Duyuları o kadar çalışmaya başlamıştı ki
Biraz önce elini atıp yakaladığı örümceğin
Ayak seslerini duydu.
Belki de duyduğuna kendini inandırdı.
Örümceği bir elinden bir diğerine gezdirip durdu bir müddet.
Sonra farkında olmadan yüz yirmi sekiz dedi.
Evet, tamı tamına yüz yirmi sekiz adım atmıştı örümcek.
Vay anasını!
Ben iki adım atsam öleceğimin hesabını yaparken
Bu kendini bilmez hayvan bir çırpıda iki yüz yetmiş dört adım atmıştı.
Ama hem bunları düşünüp
Hem de örümceğin adımlarını nasıl sayabiliyorum.
Bunca zaman mide, kol, bacak, ayak, bağırsak kullanmadım.
Tek yaptığım oturup düşünmek ve uyumaktı.
Acaba evrim filan mı geçirdi beynim.
Güldü zoraki.
Beş yüz elli altı, beş yüz altmış dört... hala sayıyorum!
Örümceğin ayaklarına baktı.
Yedi tane ayağı vardı örümceğin.
Sekizincisi sanırım kırık olduğu için diğerlerinden yukarıda.
Onunla hiç basmıyor.
Söylediği sayılar ise sekizin katı
Yani yine beyni ona oyun oynuyordu.
Ulan Seyfi! (Örümceğe isim takmış oldu böylece.)
Az kalsın dahi olduğumu düşündürecektin bana.
Bu, Seyfi'yi elden ele gezdirme oyunu
Biraz oyalamıştı onu ama açlığı yeniden nüksetmişti.
Avucunu kapadı, örümcek elinin içindeydi.
Onu yemeyi düşündü.
İçten içe bir heyecan dalgası bedenini sardı.

Onu yiyebilirdi.
Yiyemezdi, yememeliydi.
İnsan tek arkadaşını yer mi?
Avucunu açtı Seyfi hareketsiz duruyordu.
Elini sağa, sola hareket ettirdi.
Seyfi hala hareketsizdi.
Darıldın mı yoksa?
Hadi öpeyim de barışalım.
Seyfi tam gezinmeye başlamıştı ki bu sözün üzerine.
Dudaklarını öpercesine avucuna uzattı, geri çektiğinde Seyfi yoktu.
Küçücük bir yutkundu.
Şeytan girmişti bir kez aklına ne yapabilirdi?
Biraz önce küçük küçük bir yemek yemenin yanında
Tek arkadaşını da yemişti.
Doyma hissini bir kenara bırakın dışının kovuğunu bile doldurmamıştı
Zavallı Seyfi!
İşin kötüsü az da olsa yemeğin tadını almış,
Gözünü tekrar konserve kutusuna dikmişti.
Ne olursa olsun ona ulaşmalıydı.
Peki ya ayna?
Diye sordu kendine.
Ölmek istemiyorsa aynayı da boş versin di.
Kutuya ulaştığında birkaç ay önce,
Sigara söndürmek maksadıyla kullandığını hatırladı.
Ancak iş işten geçmişti.
Yine de en azından tam içilmemiş bir sigara bulurum umuduyla
Kavanozu kurcaladı.
Gerçektende yarım bir sigara buldu.
Ama nafile yanında kibrit yoktu.
Sigarası yanıyormuşçasına ağzında, elinde tuttu.
Evirde çevirdi.
Çok sevinmişti.
Bir yandan da artık enerjisinin bittiğini hissediyordu
Artık ne yatağına gidebilirdi, ne de aynaya bakabilirdi.
O an umulmayacak bir şey oldu.
Ayna asılı olduğu çividen düştü ve parçalandı.
Büyükçe bir parça da yanına kadar geldi.
Aynada bir yüz gördü.
Tanıdık geliyordu ama çıkaramadı.
"Selime'yi o günden tam bir hafta sonra
Çevreden gelen baskılara dayanamayarak ağabeyi vurdu.
Kızın bir suçu yoktu oysa.
Güzeldi ve güzelliğini insanlara bahşetmekten hoşlanıyordu sadece.
O herkesi severdi ayırt etmezdi kimseyi.
En çok ben severdim onu.
Meğer ne çok severmişim? "
'Selime dünyanın en güzel delisiydi! '

2002 SİVAS

Ali Şenel